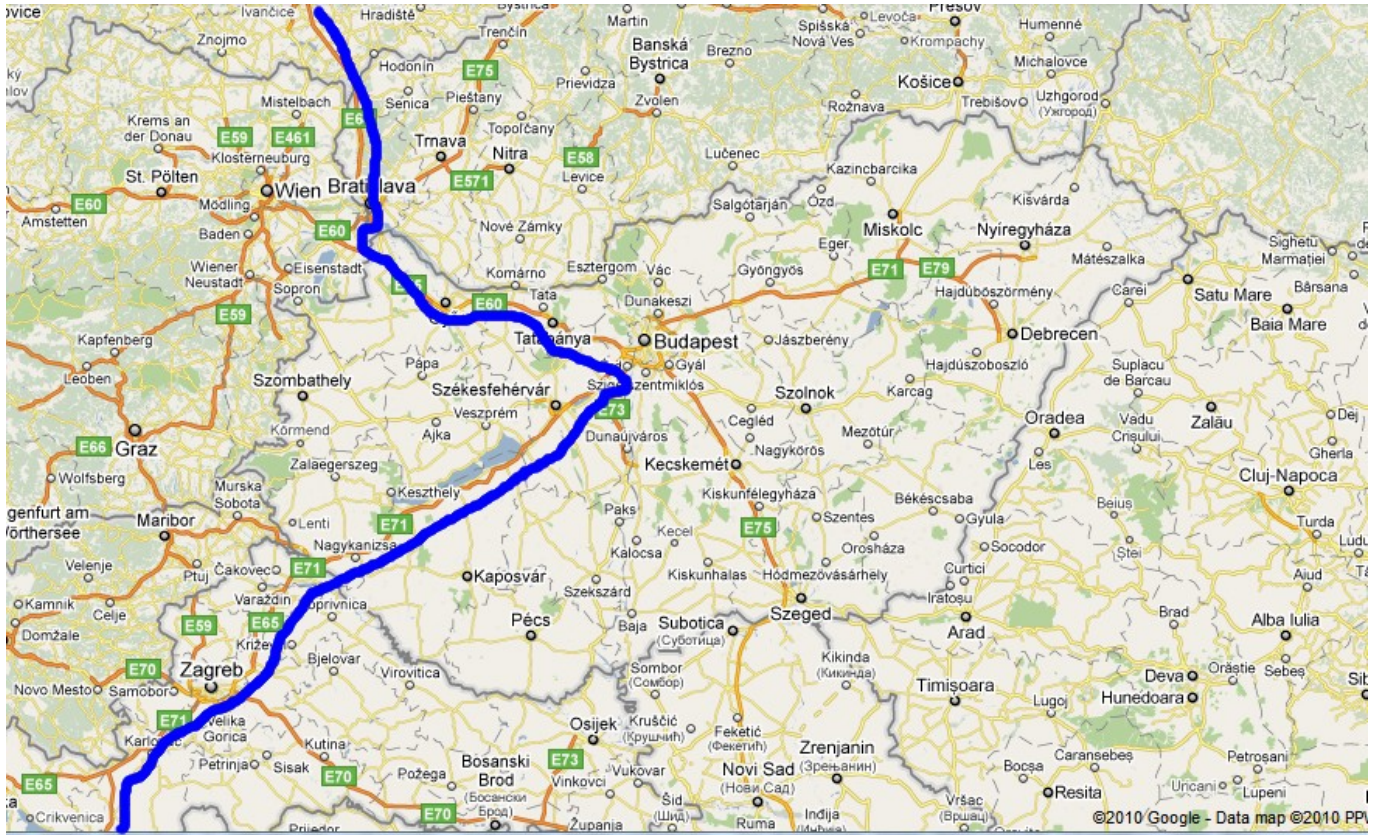

Cesta přes Maďarsko do Trogiru

V pátek 13.8.před půlnocí jsme vyrazili do Chorvatska, kde jsme měli pronajatou jachtu.Za blížící se bouře jsme naházeli tašky do Mílova Forda Rangera, přikryli je na korbě plachtou a už jsme za prudkého lijáku vystartovali na dálnici. Měl jsem ošahanou trasu přes Rakousko, ale nakonec jsem přistoupil na tranzit přes Maďary. Objevil jsem na inetu nějakou tabulku v xls, kde cesta nevycházela o moc draže, takže jsem se skupinou A nechal zvykat. Až do Brna lilo, museli jsme jet pomalu. Ve 2.30 jsme načepovali před hranicemi na Shellce, koupili Slovenskou dálniční známku a pokračovali na Maďarsko. Ve 4.00 jsme stáli na hranici. Byla před ní lehká fronta. Tu jsme předjeli a odhalili jsme příčinu. Byla zde jediná kadibudka, ve které se prodávala viněta po maďarské dálnici. Než popojelo další auto, promptně jsme za 12,5 eura koupili desetidenní vinětu. Dálnice vedla kolem Balatonu, takže jsme najeli na víc hodně kilometrů, ale zase jsme svištěli. V šest hodin jsme dali první pauzu na pumpě. Vybírali tady za záchody. V 8.21 jsme stáli na přechodu Goričan. Podle předpokladu tady nemávali rukou, ale prošmejdlí některá auta. Odesla to skupina A. Měli jsem pasy, jen kluk měl občanku. Tu jsem fikaně nepodal, že to zkusím na to, že mám kluka zapsaného v pase i když je

mu 17. Samozřejmě jsem hned narazil, takže jsem dělal blbého, že mě vypadla. Projeli jsme a po snídani a mýtníci na chorvatské straně v 9.30 pokračovali na Záhřeb. V 11.40 jsme tankovali na OMV naftu a dali si sváču. Ve 13.30 jsme sjížděli do Trogiru. Ve 14.42 jsme stáli před naším bejvákem. Bavaria 46 c Zaparkovali jsme na mole a do lodi začali nosit věci. Loď ukrývala spoustu skrýší. U jedné přihrádky jsem kroutil kohoutkem a pak jsem to vzdal. To se ukázalo málem osudné. Naštěstí jsme si s motorem pořád hráli a když jsme chtěli vyplout už jsme ho nedokázali nahoditost. Tušil jsem spojitost s klikou, s kterou jsem manipoval v mé kajutě, ale byl jsem ujištěn, že je to blbost. Zavolali jsme maníka z maríny, který otočil tím kohoutkem a motor naskočil. Vyplivnout motor v zálivu, tak to by bylo zajímavé. Mysleli jsme že v ceně pronájmu lodi je i parkovné aut, ale nakonec jsme za každé museli vysolit 70 euro/týden. Do půl šesté jsme se poflakovali kolem lodě, protože uklízecí četa nepatřila k nejrychlejším. V marketě jsme si koupili petlahev Ožuskoje, která jen zasyčela. Nad námi stále burácela letadla mířící do Splitu. Ženské se chtěly vykoupat, ale plující hovno je od tohoto úmyslu odradilo.

Nějaké údaje o plavidlu: BAVARIA 46 C, celková délka 14.40 m, ponor 1.85 m , motor : 55 hp, zásobník na vodu 460 l, zásobník na palivo 210 l, počet kabin : 4, počet lůžek : 8, počet pomocných lůžek : 1

Plachty: Genoa : rolovací

Vybavení plavidla Navigační zařízení: Kompas, gps, hloubkoměr, autopilot, radar. Autopilot trochu kecal, ale měli jsme svojí GPS podle které jsme pluli.

Vnitřní zařízení: UKW rozhlasový přijímač , sprcha/wc 2x s teplou vodou, elektrická lednička 1, MP3 přehrávač Blaunpunkt, LCD televize s DVD, plynový sporák s troubou.

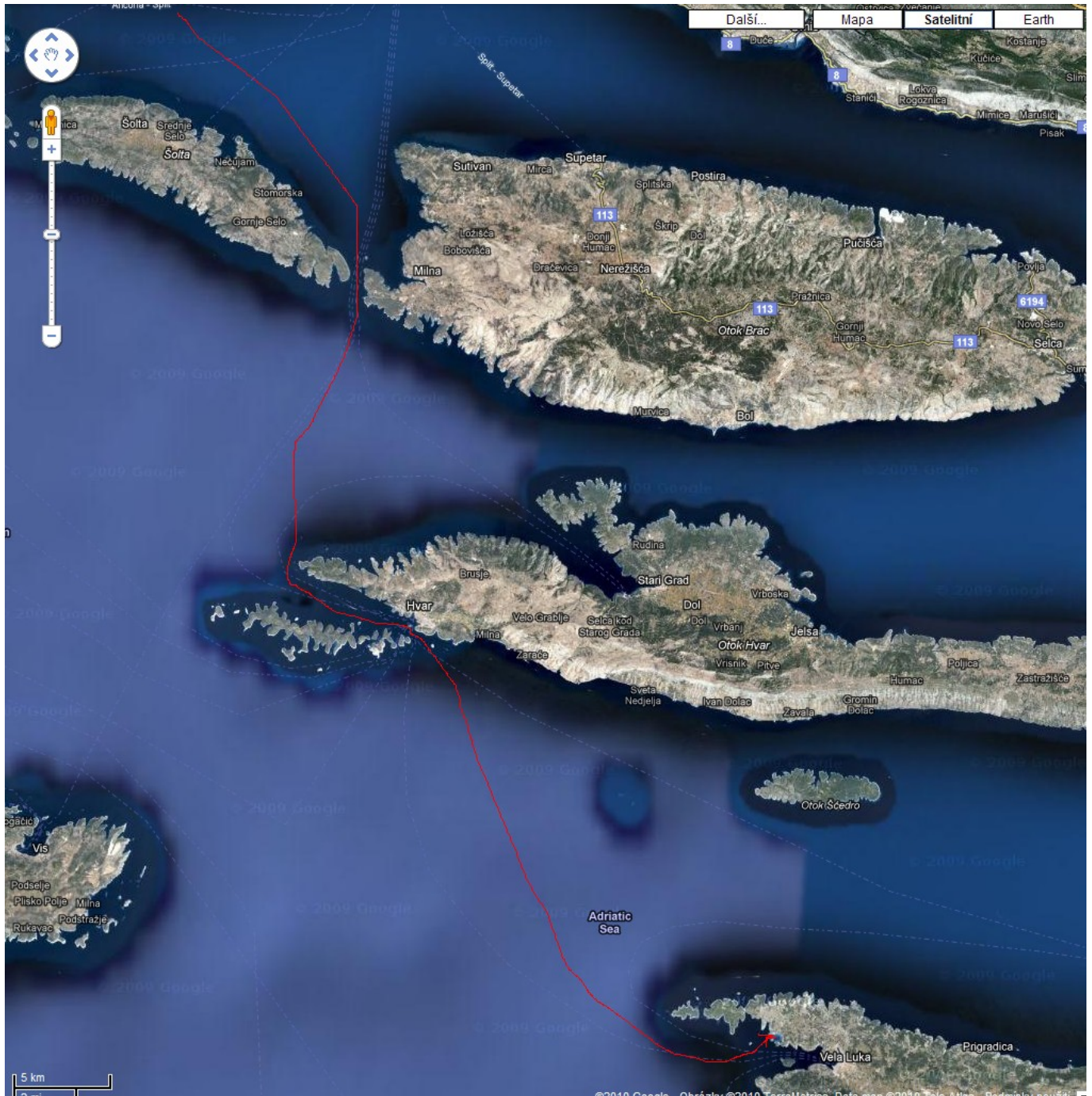
Vybavení paluby: Kolo kormidlo 2, sprayhood , elektrický naviják kotvy

Pomocné vybavení: Nafukovací člun s motorem Yamaha, sprcha na zádi, plátěná střecha, příďová vrtule

Loď nám měla být předána v 17.00, ale předávání nastalo až po šesté. Dohadovali jsem se jestli přespat ještě v Trogiru nebo popojet a někde se vykoupat. Nakonec jsme vypluli. Za kanálem jsme rozvinuli plachty, ale moc nefoukalo, takže jsme je jen překontrolovali, jestli nejsou drblé. Na motoru začala svítit a pípat kontrolka mazání a nezhasla při

jakýkoliv otáčkách. Dohadovali jsme se jestli se vrátit nebo ne a nakonec jsem pluli dál. Nechtěli jsme ztratit den opravou. Na Čiově jsme si našli docela pěknou zátoku. Byly zde jen dvě lodě. Po hození kotvy a přivázání lodě ke stromu jsme se šli vyčvachtat. Chtěli jsme si uvařit večeři, ale nemohli jsme spustit plyn. Nakonec se nám po hodině podařilo ventily nastavit tak, že se sporák rozdýchal. Na břehu duněla nějaká diskotéka, ale to nevadilo, po padnutí do postele jsme byli hned mrtví.

První den - směr Vela Luka

Ráno jsme nahodili motory a za podmračeného počasí pluli směr Splitské vrata. Vítr ani nefoukl. Udělali jsme si snídani, načali Metaxu přístavních dělníků tj. tříhvězdičkovou a ulili něco Neptunovi, aby nám přálo počasí. Zafungovalo to hned, protože se zvedl vítr a mraky odpluly pryč. Vytáhli jsme plachty a odrážkovali si Vrata. V průlivu bylo dost jachet, ale jako začátečníci jsme to docela zvládli bez kolizní situace. Za příznivého větru jsme si to pluli na Hvar, který jsme vzali z jihu a dál pokračovali na Korčulu. Před osmou polevil vítr, tak se nahodil motor a na něj jsme posledních pár kilometrů

dotlačili loď do zátoky před Vela Lukou. Osvědčený titul "Mrmla dne" dostal "motorový plavčík", syn Zdendy, který ale však odpadl už cestou, takže se vyhlášení nedočkal. Celou cestu jsme proplkali a prováleli na palubě. Naštěstí jsem měl batoh mp3 cédeček, takže jsme měli co poslouchat. Po hození kotvy jsme šli hned spát.

Druhý den - směr Mljet

Slunce nestačilo pořádně vyjít a už jsme uháněli do Luky nakoupit proviant. Zátoka byla plná lodí, takže opět byl problém kam hodit kotvu. Vylodili jsme se na molu a prošli se místními krámy. Trochu jsme se zdrželi, ale začal vanout teprve vítr tak to nevadilo. Dnes byl perfektní mistrál. Akorát hned po rozvinutí plachet jsme se málem udělali, když jsme při réčku ztratili rychlost a vítr naši Bavárii položil skoro na bok. Zábradlí zmizelo pod hladinou a my museli urychleně zavírat okna. Naštěstí se Bavária rozjela a při prudkém

náklonu jsme si to křižovali do Korčulské trysky. Dnes bylo počasí super. Měli jsme zadák. Mastili jsme si to někdy i 10,5 uzle. V Korčulské trysce jsme rozehnali surfaře a pluly pod plnými plachtami k NP Mljet do Poljače. V zátocy opět bylo plno lodí. Hodili jsme kotvu a šli si zaplavat. Brzy se sešeřilo, rozsvítili jsme poziční světla na stěžni, najedli se, něco popili a šlo se spát.

Třetí den -Lastovo

Po snídani na moři jsme opět rozvinuli plachty a křižovali jsme na Lastovo. Vítr byl příznivý a průměrnou rychlostí 8 kn jsme se přibližovali k ostrovu. Cestou jsme zkusili motorového plavčíka vytáhnout na stěžň a rovněž jsme sundali člun a vlekli ho s námi za lodí. Dnes bylo slunečno, ale zdálo se nám že je chladno. Na Lastově jsme to zapíchli u mola, objednali si večeri a šli se vykoupat. Jezdili jsme s člunem po zátocy, ale nebylo kde zaparkovat, tak jsme

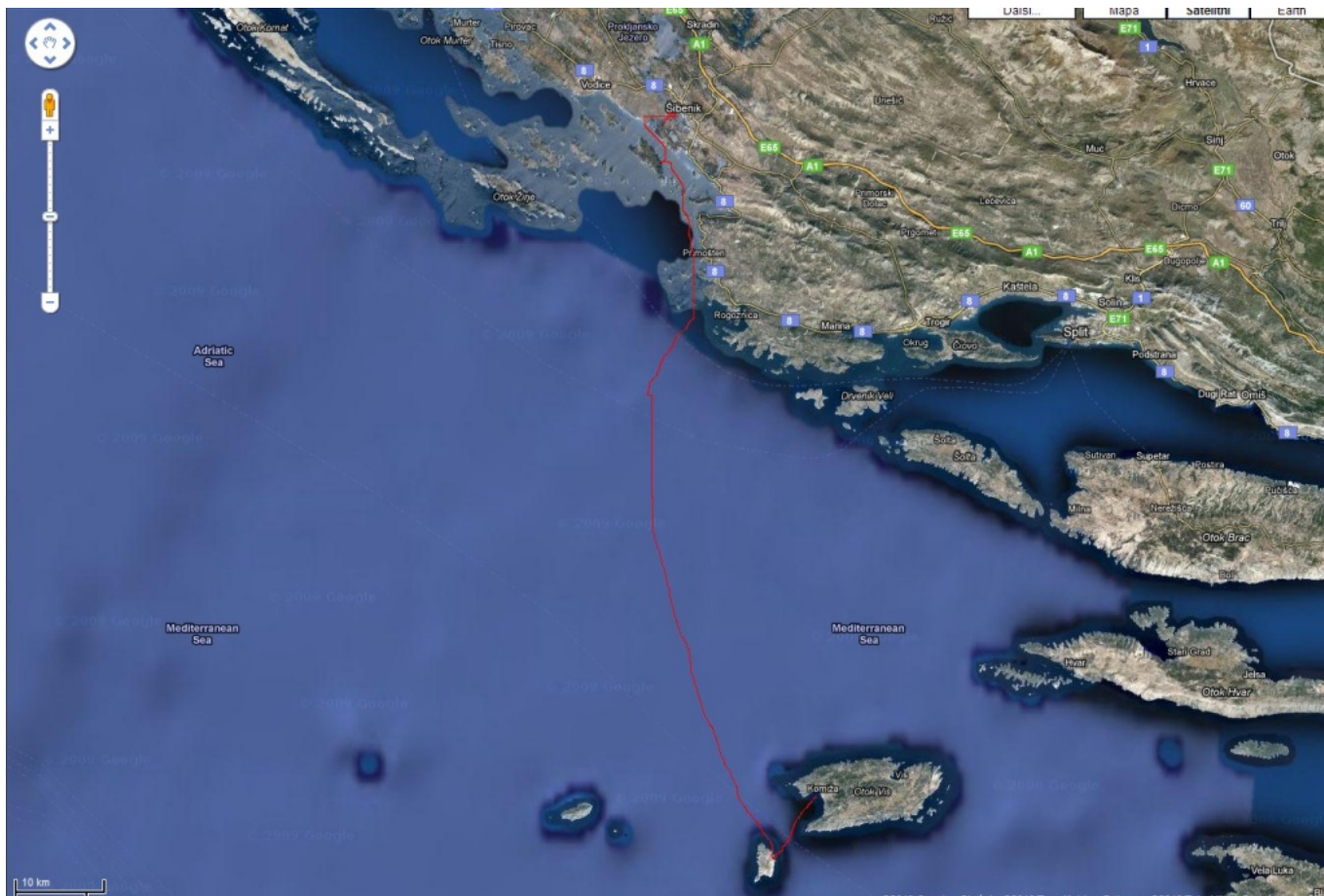
na nejuvzdálanějším konci od lodě skočili do vody a doplávali nazpátek. Na molu byla sprcha a dalo se napojit i na elektřinu a doplnit vodu. Vedle nás parkovali Italové, kteří z nás byly zřejmě nervní, protože při našem přistávání stále běhali po palubě s fendry a odtlačovali naši obludu od jejich plavidla. A pak se ještě mezi nás neuvěřitelně natlačil nějaký motorák. Se zádí jsme byli asi tak tři metry od břehu, proto jsme museli chodit po dlouhém prknu, které nám Chorvaté poskytli. Večer, když se nikdo nedíval, jsme ho raději šel po čtyřech abych nespádl dolů. Začalo zapadat slunce a do objednané večeře, která byla součástí toho, že jsme mohli přirazit ke břehu, bylo daleko, tak jsme si udělali pěší výlet do Lastova. Došli jsme jen na okraj a vzhledem k pokročilému času jsme se vrátili na základnu. K večeři jsme si dali několik druhů ryb a pivo Laško. To my moc nejelo, proto jsem přesedl na bílé a nakonec na červené víno, které bylo nejpitnější. Po útratě 2100kn jsme chvíli poseděli a popili na lodi. . Já jsem šel brzo spát, ale po chvíli šli ostatní, protože sousední Italové nějak mrmlali.

Čtvrtý den - Vis

Brzo ráno jsem vyrazil do Lastova. Bylo potřeba nakoupit proviant. Vyšli jsme na místní meteostanici čnicí nad městem a prošli se úzkými uličkami. Když jsme přišli na loď nahodili jsme motor a vyrazili na Vis. Naplánovali jsme si dnes noční jízdu a tak jsme si udělali čas na koupání na Korčule. V zátocce byla děsně studená voda. Hned po vyplutí jsme konečně zahlédli hejno delfínů, ale byli dost daleko od nás. Jako všude i zde bylo plno ježků. Zdrželi jsme se zde asi dvě hodky a pokračovali dále do Komiži. Vítr opět vanul skvěle a tak jsme křižovali a křižovali a blížili se k Visu. Počítali jsme s tím, že dorazíme za tmy. Měsíc svítil, kolem nás jsme viděli na radaru rybářské lodi, ale vítr nakonec kolem desáté ustal. Museli jsem nakopnout motory a do přístavu na ně dojet. Jako vždy, přístav byl plný, ale kotvu se nám podařilo hodit. Jelikož bylo už pozdě šlo se rovnout spát.

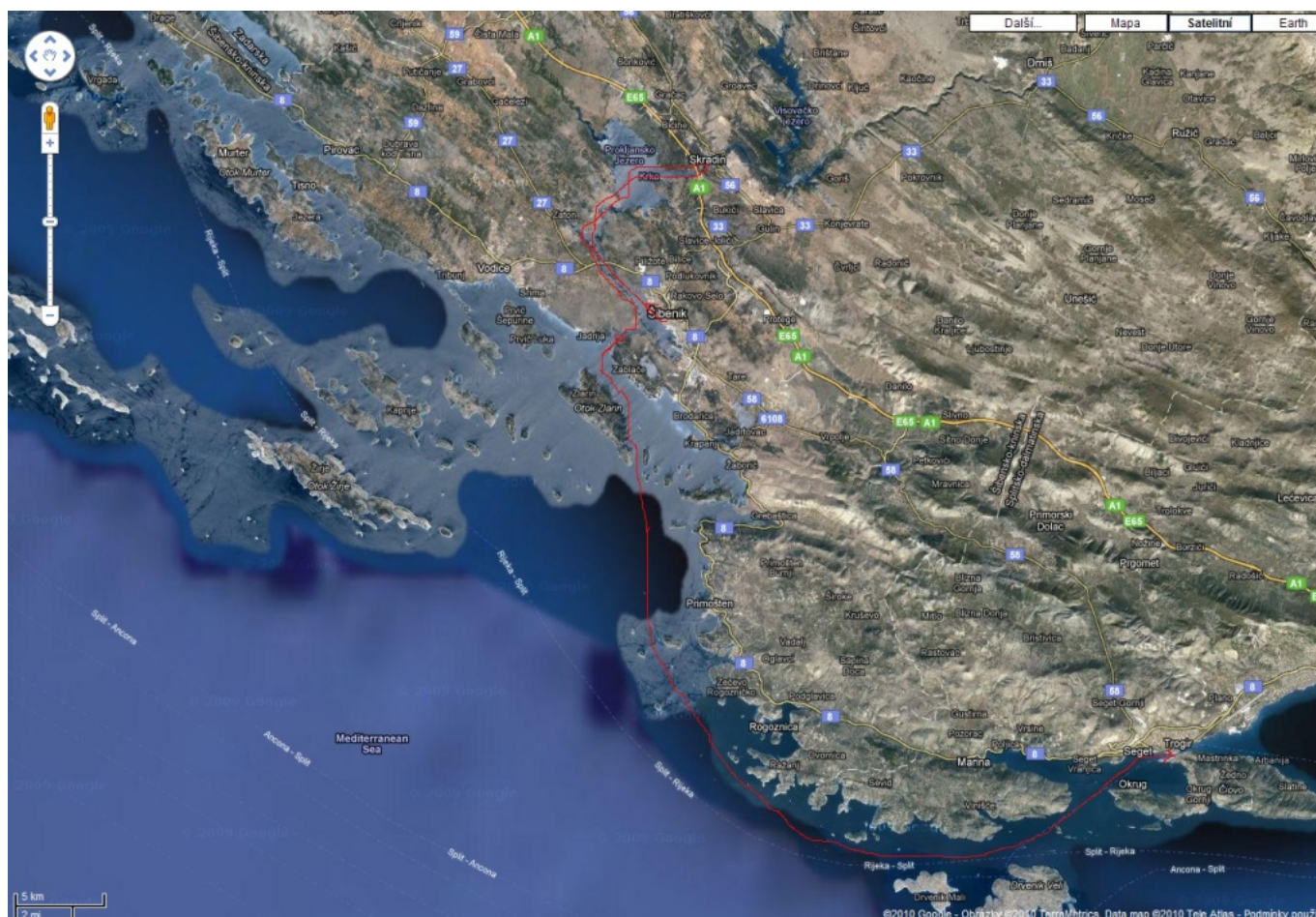
Pátý den- Šibenik

Opět krátce po východu slunce jsme zvedli kotvy a jeli naproti na ostrov Biševo, podívat se na notoricky známou modrou jeskyni. Loď jsme jen líně nechali plout abychom byli v jeskyni při nejoptimálnějším čase tj.mezi 10-12hodinou. Zahlédli jsme i delfíny, ale byly od nás asi 100metrů. Po snídani jsme přidali motoru otáčky, jelikož na obzoru se to začalo hemžit plavidly, které očividně mířily rovněž k jeskyni. U ní jsme udělali výsadek na člun, nechali jsme se obrátit výběřčím o 100 kun bez papíru, a už jsme se mohli kochat modrým svitem jeskyně. Docela to bylo pěkné až na ty komáry. Strávili jsme v jeskyni nezbytně nutnou dobu, protože se už do ní tlačily další skupiny. Jeli jsme pak notný kus na motory ale pak se zase rozfoukalo, takže do Šibeniku jsme si to již slušně plachtili. Před Šibenikem jsme se ještě vykoupali v jedné zátocě, kde byly už nějaké lodě. Zaplavali jsme si teda u vjezdu a u břehu, zatím co služba s Bavarií kroužila zátokou než jsme se vyčvachtali a mohla nás pak naložit. Podle „sedmiček“ jsme přemýšleli, že to vezmeme do Zátoně na kotvu, ale nakonec bylo místo na městském molu, takže jsme loď za poplatek 50 euro zaparkovali zde. Elektřina a voda zde nebyla. Pivo bylo večer pěkně teplé, jak jsme neměli puštěnou lednici. Vyskotačili jsme na břeh a vyrazila jsme do

ulic. Nejdříve jsme potrápili bankomat a pak se šli podívat na pevnost. Bohužel těsně před námi zavřeli. Toulali jsme se sítí liduprázdných uliček, až jsme se dostali zpátky na molo. Po něm jsme se přesunuli ke katedrále sv. Jakov, u níž se konal nějaký festival hudby. Něco tak strašného jsem v životě neslyšel. Docela bych chtěl vidět záznam z těch několika přenosových vozů co tam stály. Po tomto nevšedním zážitku jsme se šli podívat do přístavu a pak už hajdy na loď. Otevřeli jsme petku teplého piva a po jejím vypití se šlo na kutě.

Šestý den - Krk - Trogir

Ráno jsem doběhnul pro chleba a víno na svačinku. Bylo zde o dost levněji než na ostrovech kde jsme nakupovali. Nastartoval se motor a jelo se na Krk. Cestou jsme posnídali a k polednímu jsme byli ve

Skradinu. Loď jsme hodili na kotvu a člunem jsme se přesunuli na břeh. Davy lidí čekali na odvoz k vodopádům, což nás od výletu k nim odradilo a tak jsme po osvěžení v hospodě prošmejdili okolí. Nakoupili jsme nějaké fíky, na hoře v pevnosti osvobodili ze sklepení nějaké psisko, které zde uvízlo, pokoukali po stánkách, opět si dali nějaké pivo v hospodě a po koupání kolem lodi si to zamířili do Trogiru. V Šibeniku jsme dotankovali naftu, ale vzhledem k tomu, že většinou týdně nás poháněl vítr, neprojeli jsme ani čtvrt nádrže, takže jsme platili něco kolem 400kun. Foukal nepříjemný boční vítr ale manévr u čerpačky jsme zvládnuli dobře. Jen se vyplulo na moře roztáhli jsme plachty a svištěli do Trogiru. Posledních pár desítek kilometrů ale vyplivnul vítr a tak jsme jeli na motor. Šeřilo se a při černých okrajích vln se na chvílku vedle nás objevil delfín samotář. Slunce zapadlo a my jsme hledali místo kde stála naše loď. Molo bylo poloprázdné, takže jsme Bavárii, připoutali vedle nějakého motoráku. Museli jsme přehodit lano od muringu, protože nervní Chorvat na jeho palubě naznačoval, že brzo ráno odjíždí a že jsme na něm moc natlačení. Tím ránem myslel deset hodin dopoledne. Po večeři jsme se ještě vrhli do nočního víru Trogiru, ale bylo zde takové množství lidí, že nešlo plivnout ani na zem. Vrátili jsme se a šli na kutě.

Sedmý den Trogir - domů

Ráno začalo stěhování věcí do aut. Ještě jsem šel použít sprchy a záchody a ty byly v maríně na dobré úrovni. Po důkladné přejímce lodi jsme se rozloučili s Bavárií a po deváté vyrazili k domovu. Hned u výjezdu z maríny jsme uvízli v tlačenici a po couvačkách jsme dojeli k hlavní silnici. Stála tu kolona aut a notnou dobu jsme se nemohli zařadit. Byli jsme obklíčeni ze všech stran a ještě se do naší úzké uličky cpal autobus. Drze jsme se vmáčkli mezi nějaká auta a poskakovali k mostu. Ve zpětném zrcátku jsem zahanbeně pozoroval, jak se na křižovatce, kterou jsme nemohli projet, otočil autobus. Při poskakování po Trogiru jsme minuli odbočku na dálnici, takže jsme si kus zajeli. Na dálnici byl hustší provoz, proto jsme chytli zácpu před tunely a pak frontu u pumpy. Rovněž nás dostala zácpa před Zábřehem a na přejezdu do Maďarska, kde kontrolovali doklady a nám i věci. K dovršení utrpení z cesty nás zastavila bouračka před Budapeští. Čekali jsme asi hodinu než ji policie uvolní. Domů jsme přijeli asi po druhé hodině ráno. Klepal jsme se zimnicí jak jsem byl z cesty hotový. Přes Maďarsko nikdy více...

_boX6B3tzVo